

Scenariusz zajęć w oparciu o sztukę Szymona Jachimka *Jeremi się ogarnia. LoL*

Autor: Iwona Stankiewicz

Typ zajęć: język polski, godzina wychowawcza, zajęcia dodatkowe

Wiek uczniów: 10–15 lat

Czas: 90–120 minut

Temat: Czy komputer jest przeszkodą, czy pomocą w budowaniu pozytywnych relacji?

Cele:

Uczeń potrafi

- scharakteryzować bohaterów sztuki;
- nazwać problemy pojawiające się w sztuce;
- wyjaśnić pojęcie zagrożenia uzależnieniem;
- wskazać i nazwać różne sposoby komunikacji;
- nazwać relacje między bohaterami sztuki;
- opowiedzieć treść sztuki z różnych punktów widzenia;
- wypowiedzieć się na forum z użyciem wzbogaconego słownictwa.

Metody i formy pracy:

praca w parach, praca w grupie, rozmowa, techniki dramowe, praca z rysunkiem, praca z tekstem sztuki, storytelling.

Materiały:

- tekst sztuki *Jeremi się ogarnia. LoL*;
- markery, przybory do pisania, rysowania;
- arkusze papieru, kartki;
- pilot/myszka komputerowa/smartfon;
- tablet graficzny (ewentualnie).

Przebieg zajęć:

Ćwiczenia wprowadzające – rozgrzewka

1. „Jak się zachować?”

Uczniowie maszerują po sali w różnym tempie. Mijanym osobom przesyłają „pocałunek”. Po chwili zmiana polecenia – mijanym osobom pokazują język. Następnie na przesyłany pocałunek druga osoba reaguje pokazaniem języka. Kolejna zmiana – w odpowiedzi na pokazany język przesyłany jest pocałunek. Omawiając ćwiczenie, nauczyciel może zadać uczniom następujące pytania:

- *Jak się czuliście, kiedy ktoś przesyłał pocałunek?*
- *Jak się czuliście, kiedy ktoś pokazywał język?*
- *Jak się czuliście, kiedy sami przesyłaliście pocałunek?*
- *Jak się czuliście, kiedy pokazywaliście język?*
- *W której sytuacji czuliście się lepiej, w której gorzej?*

Ćwiczenie ma ukazać, w jak różny sposób reagujemy na mowę ciała (np. na gesty), w jak różny sposób ją postrzegamy, jak ją odbieramy. Podczas omawiania ćwiczenia warto poruszyć sprawę nieadekwatnych zachowań spowodowanych niezrozumieniem intencji, lękiem, wstydem.

Uwaga organizacyjna: Pokazywanie języka można zastąpić robieniem dziwnej, groźnej miny albo powiedzeniem „STOP” z gestem zatrzymującym. Zamiast „buziaków” mogą być miłe miny lub gest zapraszający i słowo „ZAPRASZAM”. Wszystko zależy od tego, z jaką grupą pracujemy. W tym zadaniu uczestnicy powinni mieć świadomość, że to, czego doświadczają, jest fikcją i nie odnosi się do nich oraz dzieje się w bezpiecznych warunkach.

2. Sieć z imionami

Grupa stoi w kręgu. Na początku wszyscy uczestnicy ćwiczą rytmiczne wykonywanie sekwencji ruchowych:

- (1-2) dwa klaśnięcia w kolana;
- (3) pstryknięcie palcami jednej ręki;
- (4) pstryknięcie palcami drugiej ręki (tempo 1-2-3-4).

Następnie dokładają do pstryknięć imiona:

- (3) pierwsze pstryknięcie – moje imię;

(4) drugie pstryknięcie – imię dowolnej osoby z grupy.

Ćwiczenia wykonywane są naprzemiennie:

1-2-3-4 bez imion (pusta sekwencja);

1-2-3-4 z imionami;

1-2-3-4 bez imion (pusta) itd.

Zaczyna prowadzący:

1 – klaśnięcie oburącz w kolana;

2 – klaśnięcie oburącz w kolana;

3 – pstryknięcie, jedna ręka (pusta);

4 – pstryknięcie, druga ręka (pusta);

1 – klaśnięcie w kolana;

2 – pstryknięcie (własne imię);

3 – pstryknięcie (imię dowolnej osoby).

Osoba, której imię zostanie wymienione, zaczyna „pustą” sekwencją, a następnie z imionami. Wszyscy starają się utrzymać rytm i tempo.

Uczestnicy mają za zadanie wypracować koncentrację uwagi i współpracę grupy. W nowej grupie to sposób na zapamiętanie imion. W grupie, która się zna, warto imiona zastąpić wybranymi przez uczestników pseudonimami (w nawiązaniu do Jerzego – Dźordża). Nauczyciel może poprosić o krótkie uzasadnienie wyboru pseudonimu.

Ćwiczenia rozwijające

1. Słownik

Nauczyciel przypomina grupie tytuł sztuki, z której tekstem będą pracować. Scenariusze mogą być dostępne do wglądu. Na ścianie jest zawieszony arkusz papieru przedzielony na pół. Każdy z uczestników podchodzi i zapisuje słowa, którymi posługują się bohaterowie, które są dla „wtajemniczonych”, funkcjonują w określonych grupach społecznych (w tym przypadku wśród bohaterów sztuki), nie używa się ich powszechnie, nie ma ich w słowniku języka polskiego (gaddemyt, megabaranie, LoL, RTS, RTT, elo, obczaj to, sija, mandzur itp.).

Następnie uczniowie zapisują ich znaczenie i proponują zastępniki, które będą zrozumiałe dla wszystkich.

Nauczyciel inicjuje rozmowę o tym, dlaczego bohaterowie używają tych słów.

2. Profil na portalu społecznościowym

Uczestnicy wskazują głównych bohaterów sztuki, są to: Jeremi, Maciek, Dżordż, Sonia, Mama, Tata, Vlogerka. Nauczyciel przydziela każdemu uczniowi (lub parze uczniów) jednego bohatera. Każda osoba/para ma za zadanie stworzyć profil, który mógłby się znaleźć na wybranym portalu internetowym. Powinna podać takie informacje jak:

- imię i nazwisko (może pseudonim);
- zainteresowania;
- znajomi (ile, jakie to osoby);
- fotka (rysunek);
- ulubione, najczęściej odwiedzane strony;
- gry internetowe;
- średni czas spędzany przed komputerem i inne dane, które uznają za ważne.

Grupa decyduje, na jakim portalu stworzy profil i jakie dane będą tam zamieszczone. Czas „zakładania” profilu to 10 minut. W razie potrzeby nauczyciel może dopasować czas do tempa pracy grupy.

Podczas prezentacji pary udzielają informacji o użytkowniku, do wykorzystania mają maksymalnie 3 minuty. Po prezentacji następuje krótkie dzielenie się wrażeniami. Prowadzący może spytać, którego z bohaterów uczniowie chcieliby zaprosić do znajomych i dlaczego.

3. „Gorące krzesła”

Po omówieniu grupa decyduje, które postaci posadzą razem na „gorących krzesłach” (np. Jeremi – Dżordż, Dżordż – Sonia itp.). Krzesła ustawione są na „scenie” obok siebie. Uczestnicy zadają wybranemu bohaterowi pytania (dzięki którym mogą się dowiedzieć czegoś więcej o postaciach). Osoby siedzące na krzesłach odpowiadają na nie zgodnie z opisem profilowym i własnymi przypuszczeniami. Nauczyciel zaznacza, że pytania powinny być otwarte. Ważne jest moderowanie zadawania pytań przez prowadzącego. Można zmieniać osoby siedzące na „gorących krzesłach” na ich życzenie.

4. „Rzeźby”

Prowadzący prosi uczestników, aby wybrali 3 ważne ich zdaniem sceny w sztuce. Następnie dzieli grupę na 3 zespoły. W każdym zespole jeden z uczestników – „rzeźbiarz” – ustawia inne osoby w taki sposób, by przedstawiały przydzieloną scenę. Po wykonaniu zadania wszyscy przyglądają się wybranemu zespołowi. „Rzeźba” stoi

nieruchomo. Można zadawać pytania. Na zakończenie każdej prezentacji uczestnicy „uruchamiają rzeźbę” na 2 minuty.

Pytania do osób z „rzeźby”:

- *Kim jestem?*
- *Co robię?*
- *Po co to robię?*
- *Jak się z tym czuję?*

Po wykonaniu zadania następuje rundka w kręgu na temat wrażeń z obserwacji.

Można skorzystać z pytań pomocniczych:

- *Czy coś Was zaskoczyło?*
- *Która z postaci była znacząca dla pozostałych i dlaczego?*
- *Która z postaci sprawiała wrażenie najmniej istotnej w rzeźbie?*
- *Co byście zmienili i w jaki sposób?*
- *Czy wprowadzilibyście jakąś postać do sztuki/sceny, dlaczego i w jakim momencie?*

5. Telefon zaufania – improwizacja

Nauczyciel dobiera uczestników w pary. Jedna osoba jest specjalistą w telefonie zaufania, a druga to wybrany bohater. Siedzą tyłem do siebie lub za kotarą, tak żeby się nie widziały. Bohater dzwoni z nurtującym go problemem do specjalisty. Problem może sformułować grupa. Po wykonaniu zadania grupa może podać inne sposoby rozwiązania problemu, pomocy.

6. Jak potoczą się dalsze losy bohaterów po koncercie?

Uczniowie zostają podzieleni na kilka grup 4- lub 5-osobowych, w których piszą wiadomość w postaci e-maila lub listu. Należy w niej zawrzeć wspomnienie przeszłych wydarzeń, informacje, co teraz dzieje się u bohatera i jakie są jego plany na przyszłość. Prowadzący przypomina grupom, że korzystają z informacji, które uzyskały z profili na portalach społecznościowych, „rzeźby” i „gorących krzesel”. Po zakończonym zadaniu następuje odczytanie wiadomości.

Nauczyciel zaprasza wszystkich do rozmowy w kręgu na temat osobistych wrażeń dotyczących dalszych losów bohaterów. Można zaproponować rundkę „antycypacji”, czyli wejść w rolę jednego z bohaterów za lat 20 i opowiedzieć, co u niego słyhać.

Można też wspominać minione wydarzenia, zaczynając od słów: „Ja w waszym wieku...”.

Podsumowanie zajęć

Grupa przekazuje sobie w kręgu pilota, myszkę komputerową lub smartfona (do wyboru przez prowadzącego). Każdy wypowiadający się jest poproszony o wymienienie jednego doświadczenia, które zapadło mu najbardziej w pamięć i jest dla niego najcenniejsze.

Prowadzący dziękuje za zajęcia i prosi o obsypanie się „złotym deszczem emocji” – każdy uczestnik wypowiada nazwy pozytywnych emocji, „rozrzucając” je dookoła (wykonuje odpowiedni gest), np. radość, szczęście, miłość itp.

Materiał edukacyjny powstał w ramach projektu Centrum Sztuki Dziecka pn. „Współczesna dramaturgia dla dzieci i młodzieży (2020, 2021, 2022)”, który jest realizowany w programie *Edukacja kulturalna* i finansowany ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego**

Dofinansowano ze środków
Ministra Kultury i Dziedzictwa
Narodowego pochodzących
z Funduszu Promocji Kultury.

Centrum Sztuki
Dziecka w Poznaniu